

TOTS HI TENIM VEU:

TOT FENT INVENTARI DE LA GENT DE LA VILA D'ARBUCIES

ACTIU

Qui són els qui formen l'Actiu?

El treballador que es lleva de matí per anar al seu treball del taller, del despatx o de l'escola per educar els infants, o el que obre la botiga per atendre el públic, el que passa i repassa comptes perquè no hi hagi dèficit, la dona que escombra el carrer de bon matí, que atén les feines de la casa, el que agafa el cotxe per fer més via, els qui tenen cura dels malalts, els qui treballen per donar un sentit humà, digne i cristià a la vida, en una paraula, per fer una vida de gent més bona. Aquests són els homes!

PASSIU

On és el capital del Passiu?

No serà tal volta aquells homes i dones que han invertit el capital de la vida i salut, treballant, cremant la seva existència superant moltes dificultats econòmiques, que posaren el fonament de la fàbrica, del taller, del comerç, de la casa nova, de la comodat en el viure, de l'honradesa en el treball, de la justícia i la pau, d'un viure a ratlla segons l'humanisme cristià? No serà aquest el Capital d'Arbúcies?

On són aquests homes i dones?

Uns ja han passat a millor vida; d'altres encara viuen entre nosaltres. Doncs on són? I els lloarem... Són els jubilats, els de la tercera edat que cada divendres es reuneixen uns quants a la rectoria per parlar de les seves experiències de vida, tant socials com religioses i culturals, per informar-se, etc... per parlar del Passat, del Present i, per què no? també del Futur.

També hi ha un fons de Reserva. Qui són?

Els infants i el jovent de la vila. Seran capaços de portar endavant el negoci? Depèn de l'Actiu i Capital. Si aquests els donen mitjans de conviure entre ells i treball i es repecten els uns als altres, el negoci anirà endavant.

M. R.

DIJOUS LLARER...QUÈ HEM DE FER?

Amics:

Des de fa molts anys, aquest dia les escoles d'Arbúcies feien festa tot el dia i semblava ser que des d'ara no és així.

Doncs bé, si aquest dia ha estat considerat com a feiner i els professors complint al peu de la lletra, treballen tot el dia, pregunto:

¿Per què han dit als seus alumnes que era el mateix que assistissin a classe com no?

Naturalment, la resposta d'un nano(o d'un adult) davant la qüestió és: No cal anar a l'escola, avui és festa, la senyoreta o el professor ha dit que era igual, no hi aniré.

Ha sorgit doncs el problema, perquè si hi ha escola, s'hi ha d'anar...o no?

A part els pares treballadors, els altres pares que volem que els nostres fills compleixin les seves obligacions, hem tingut a casa un mar de discussions i raonaments, sense treure'n en alguns casos resultats positius, perquè és clar, aquest, i l'altre i l'altre fan festa i jo (el nano) també en vull fer.

Resumint, que en poder comprovar que aquest

problema no ha estat únicament a casa nostra sinó a moltes famílies, demano des d'aquí una resolució en vistes a l'any vinent, donat que aquest any, s'hi ha pogut veure un clar ressentiment o disconformitat per part d'alguns ensenyants -no tots- molt desagradable i de persones poc madures, i dels que n'han rebut les conseqüències com quasi sempre, els qui menys hi tenen a veure, els nens.

I alerta! que no sóc antitradicions, però si es vol fomentar aquesta, em permeto opinar que la millor manera de fer-ho és, prenent-se la molèstia els propis educadors, no pas confonen els alumnes.

UN ALTRA MARE

P.: Encara que un xic tard, aprofito l'ocasió d'adherir-me a l'opinió d'UNA MARE que s'expressava en l'apartat "Tots hi tenim veu" de la Perxada nº 2, ja que també jo hi era present en aquella Assamblea i en vaig treure la mateixa conclusió.